
Bella Caterina - Principessa

Autor:

Data de publicació: 25-12-2010

La Pràcticament imperceptible empremta d'un dit en una cantonada. Aquest mínim detall, invisible fins ara, ha permès atribuir un quadre que es pensava era obra d'un artista alemany del segle XIX al geni del Renaixement Leonardo da Vinci.

Rossa ulls blaus com tots el Trastàmara per la fundadora de Lancaster

Nas dalt i baix

escut Canterbury

Prínceps d'aragó no de Castella

Príncep de Girona

Fills de Felip II casats a la Llotja de valència

Ací teniu els links d'ambdues dames:

http://en.wikipedia.org/wiki/Catherine_of_Aragon

La-bella-principesa-de-Lleonard?

<http://www.dailykos.com/storyonly/2009/10/15/81447/956>

La foscor dels ulls de Caterina seria un accident d'il·luminació (pupila dilatada per poca llum, atès que està documentat que els tenia blaus)

El tema es que si la Bella Principessa de Leonardo és Caterina d'Aragó... l'hauria pogut pintar a Catalunya 1504 en el seu 2on viatge (segons J.L.Espejo), i ja seria la 3ª princesa de la branca d'Aragó que hauria pintat (Isabel d'Este, Isabel d'Aragó (la Gioconda segons Payne i Maïke Vogt-Lüerssen)

Isabel d'Aragó es casà el 2 de febrer de 1489 amb el seu cosí germà Joan Galeàs Sforza', que era en aquell moment el duc de Milà.

A la dècada de 1970 Robert Payne [1] va ser el primer a suggerir que Isabel havia estat la model de la Mona Lisa, el retrat de Leonardo da Vinci. La model reconeguda tradicionalment era Lisa Gherardini o Lisa del Giocondo.

La historiadora Maike Vogt-Lüerssen, sosté al seu llibre publicat el 2003 d'acord amb Payne, que l'esquema en el vestit verd que duu Mona Lisa és propi de la Dinastia Sforza. Segons la seva teoria, el retrat anomenat "Mona Lisa" fou el primer retrat oficial de la nova duquessa de Milà. [2] el descobriment d'una nota d'Agostino Vespucci el 2005, s'ha utilitzat com argument per desmentir aquesta teoria.[3] No obstant, atès que Vespucci no proporciona cap descripció de la pintura, podria referir-se a qualsevol de les pintures de retrat femení de Leonardo de l'època. [4]

El 24 de desembre de 2010 16:14, Francesc Ju <ju@gmail.com> ha escrit:

Hola Manel,

Tinc uns anys d'experiència professional com a dibuixant i pintor d'estil realista (dibuix de natura, d'animals, però pel cas és el mateix). La de l'esquerra sembla que té la cara una mica més llarga o més aviat només és que té el nas més llarg (no pas més prominent), i els ulls aparentment són més foscos. Per tota la resta sembla ben bé la mateixa persona: celles, color i forma dels cabells, forma del front, dels pòmuls, de la barbeta, del nas (excepte la llargada), fins i tot l'amplada i la forma dels llavis, la molt lleugera papada i la llargada del coll. El més rellevant és que fins i tot l'expressió, el posat que fa, és idèntic a totes dues pintures, fins l'extrem que si et pregunten quina expressió faria la de la dreta si estigués vista de cara, la imatge que ens vindria al cap seria la de l'esquerra. Això fa pensar que o bé és la mateixa persona, amb les variacions mínimes degudes a la mà de dos artistes diferents (i tots dos bons), o bé són germanes.

Francesc Ju

El 27 d'octubre de 2010 16:23, Josep Seg ha escrit:

Caram Manel. Quina semblança més extraordinària de les models de les dues pintures.

Semblen la mateixa dama.

Ah, quan pugui t'envio imatges sobre el pintor Raphael i Joanna d'Aragó (suposo la boja?). No!! és una altra...

Tinc una pintura rara amb una inscripció impresa al darrere en molt mal estat que cita Raphel i Joanna of Aragon.

S'assembla una mica a la Joanna d'Aragó de Raphel.

El 28 d'octubre de 2010 16:23, Josep <jp@hotmail.com> ha escrit:

El color dels cabells i el sotabarba panxudet semblen realment els mateixos. El color dels ulls ja és més dubtós. Caterina va néixer segurament a Alacant, poc abans del Nadal de 1485, just quan arribava a la cort el comte de Tendilla, l'Iñigo López de Mendoza, procedent de Catalunya amb notícies sobre el difícil arranjament del tema dels remences, que havia estat investigant per l'Empordà des de l'octubre d'aquell any, en companyia d'un escrivà anomenat

Jaume Ferrer (de Blanes?). Si en Colom feia poc que havia arribat de Portugal i s'estava als dominis del seu benefactor (i vigilant per encàrrec de Feran II, segurament) Enric d'Empúries, virrei al Principat, és altament probable que el de Tendilla i l'Almirall tinguessin alguna entrevista a Castelló d'Empúries, a Girona o a Pals... i que en Tendilla acabés constituint un segon ambaixador de la causa de l'Almirall, qui ja hauria tramès, tal vegada, en Diego de Deça, que des del setembre de 1485 figura com a instructor del príncep Joan, l'hereu dels Reis Catòlics. En Deça era pretesament enviat des de Salamanca, però el més probable és que fos un emissari d'en Colom, vell conegut alhora de la cort permanent de portuguesos establerta a Alacant amb la mare d'Isabel la Catòlica, Isabel d'Aviz, que passaria la seva vellesa en "la millor terreta del món". El cap de casa d'aquesta senyora era en Juan Velázquez de Cuéllar, cosí del Diego Velázquez de Cuéllar "criado del almirante" que serà governador de Cuba. Aquest dimarts passat vaig trobar un João Vasques de l'entorn del Conestable Pere IV que és ambaixador a Castella durant la guerra. Podria ser aquest Juan Velázquez, i el de Cuéllar podria amagar un "de Coïmbra"...

El cas és que Caterina neix just quan és a punt d'arribar en Colom a la cort -amb els seus fills Jaume i Ferran, apostaria jo-, i tinc per a mi que pels volts de l'entrevista entre els sobirans i l'Infant de Portugal, el 20 de gener de 1486, tal vegada es batejaria aquesta infanta i en Ferran Colom, o en Colom mateix, exercirien algun paper de padrins o restarien compromesos a alguna mena de tutela, ni que fos a títol nominal o simbòlic. Ho dic perquè els moviments d'Erasme cap a Anglaterra solen coincidir amb les fites importants en la vida de Caterina: el 1499 Erasme viatja per primer cop a les Illes Britàniques i s'hi està almenys un parell d'anys, just per rebre, potser, el seguici de Caterina el 1501, que ve a casar-se amb Arthur, príncep de Gal·les, que la deixarà vídua al cap d'un any. Sembla que Erasme tornarà a Anglaterra el 1509, just quan Caterina ha de casar-se amb el germà d'Arthur, el ja proclamat rei d'Anglaterra Enric VIII. Erasme s'hostatjarà a can Tomàs Moro, el cèlebre autor d'"Utopia", una mena d'utopia socialista avançadíssima al seu temps (alerta amb el misteriós Tomàs Mieres, juriconsult català que defensa la causa dels remences, els socialment i històricament desfavorits: l'embrió d'un Tomàs Moro belluga per Catalunya al mateix moment que en Colom hi torna des de Portugal).

Erasme també "fugí" d'aquí (?), segons el prior de la Murtra, el 1527, quan és qüestionat i es presenten càrrecs contra ell a "Valladolid". Curiosament, el 1527 és quan Caterina serà repudiada per Enric VIII en favor d'Anna Bolena. No se sap que Erasme viatgés a Anglaterra, aquesta vegada, però sí que hi ha constància de l'obra que dedica a Caterina per donar-li suport, una obra centrada en la institució del matrimoni principesc. El vincle d'Erasme amb Caterina és evident i permanent al llarg dels anys.

La primavera d'aquell any 1486, Caterina encara no ha fet mig any i els remences continuen alçant-se (per l'octubre havien pres el castell de Montnegre, dels Gualbes, el de Palau Sator d'en Jacme Lluís Miquel -parent de la mare d'en Colom- i el de Castellbell, prop de Montserrat. També prengueren el castell de Castell Empordà, d'en Francesc Bertran, i hi mataren l'anteriorment citat Jaume Lluís Miquel, senyor de Palau-Sator. Pel novembre prenen la vila de Bàscara i lo castell de Lerç).

La notícia del 10 de març ens diu que a Barcelona fou rebut amb tota pompa el comte de Tendilla, perquè anava d'ambaixada al papa, i tothom posa draps a balcons i finestres, cavallers amb collarets d'or i pedreria surten a rebre'l... és l'arribada de Ferran II, que aquest any però passat l'estiu representa que va a Ponferrada (Monferrate) a pacificar el comte de Lemos (la contesa de Remences). A l'abril, des de Guadalupe (home! el monestir o la marededéu que solen substituir la de Montserrat a Amèrica!), Ferran II pronuncia entre el 20 i el 23 d'abril la sentència arbitral que "arregla" el problema agrari català fins al segle XIX. Som a Montserrat, evidentment, molt a prop d'on Lleonard trobarà inspiració per pintar la seva Gioconda -una Gioconda trista pel mal causat a la seva família de Castellbell?-, just en el moment que en Ferran Colom acataria els desitjos dels Reis Catòlics d'entrar com a novici al monestir de la Moreneta. El pare Boïl viatja des de Montserrat a la cort el novembre de 1486 per informar els RRCC del desig i l'avinença dels monjos de Montserrat d'acollir-se a la reforma que proposen els reis. També deu anar amb un informe sobre com evoluciona el novici descendent dels Urgell.

Quan pintaria Lleonard Caterina d'Aragó? Amb l'aspecte que té, hauria de ser quan està a punt de marxar cap a Anglaterra, pels volts de 1499-1501, quan ella té entre 14 i 16 anys... o bé ja a Anglaterra, durant la primera dècada del XVI. No sembla el retrat d'una reina.

Per tant, en Lleonard voltaria per València o Alacant, a finals del XV, o per Gran Bretanya a principis del XVI, sempre i quan acceptem que la BellaPrincipessa és Caterina d'Aragó.

La Pràcticament imperceptible empremta d'un dit en una cantonada. Aquest mínim detall, invisible fins ara, ha permès atribuir un quadre que es pensava era obra d'un artista alemany del segle XIX al geni del Renaixement Leonardo da Vinci.

Roma. (EUROPA PRESS) .- La Pràcticament imperceptible empremta d'un dit en una cantonada. Aquest mínim detall, invisible fins ara, ha permès atribuir un quadre que es pensava era obra d'un artista alemany del segle XIX al geni del Renaixement Leonardo da Vinci.

La Bella Principessa és el títol d'aquest quadre que, segons ha publicat la revista italiana "Antiques Trade Gazette" pertany a Da Vinci.

Una empremta del dit índex o cor que és "molt semblant" a la trobada en el 'Sant Jeroni' del pintor renaixentista que conserva el Vaticà és la clau per atribuir l'obra a Da Vinci ". Capturar-la ens va portar com a mínim dues hores i després vam haver d'estudiar més de 20 gigabytes de dades ", va assenyalar Jean Penicaut, responsable de l'empresa Lumière Technology propietària de la càmera multiespectral que captà l'empremta. Però no només l'empremta dactilar sinó També la prova del Carboni 14, que assenyala que el pergamí data d'entre 1440 i 1650, i les anàlisis amb raigs infrarojos de la tècnica de l'artista confirmen l'autoria de l'obra.

L'artífex d'aquesta troballa és Martin Kemp, professor emèrit d'Història de l'Art de la Universitat d'Oxford i expert en l'obra de Da Vinci. Va ser el que li "bategà el cor" al veure l'obra i començar els seus estudis. Segons confessa, ell va ser el primer sorprès al veure com "tot encaixava" i relatarà la seva història en un llibre de més de dues-centes pàgines que es publicarà a finals d'any.

El propi Kemp va ser qui va decidir rebatejar l'obra com La Bella Principessa. Un petit tresor de només 33 centímetres d'alt per 23 d'ample, que ara ha vist multiplicat el seu valor. De fet el quadre va ser adjudicat fa més de deu anys en una subhasta a Nova York sota el títol de Jove de Vestit amb Perfil del Renaixement per poc més de 12.000 €, quan ara podria superar amb escreix els cent milions d'euros. No per res, es tracta de l'única troballa sobre Da Vinci dels últims 100 anys.